

Host

Jiří Padevět

A close-up photograph of a hand dropping a single white sugar cube into a blue and green patterned mug. The background is a plain, light brown surface.

Ostny a oprátky

Všední životy v okamžicích,
které se později stanou historickými

Ostny a oprátky

Brno 2018

Jiří Padevět
Ostny a oprátky

© Jiří Padevět, 2018 (elektronické vydání)
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
ISBN 978-80-7577-532-0 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-533-7 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-534-4 (Formát MobiPocket)

Většina příběhů

v této knize se odehrává nebo alespoň končí ve dvacátém století. Ve století, které lámalo charaktery, rodiny i kosti. Většina z nich má reálný základ nebo alespoň pravděpodobné kulisy. Podobných příběhů se odehrály tisíce...

Ve vsi

nad Chomutovem na přelomu monarchie a republiky narodili se manželům Krausovým, Fritzovi a Heleně, rozené Čermákové, postupně tři synové. Když začali brát rozum, jejich cesty se rozdělily. Nejstarší Hans odešel do Prahy a tam se oženil s Ester, dcerou tiskaře Goldsteina, který byl živ především z tiskovin objednaných Židovskou obcí. Prostřední Karl si v září 1938 párkrát z lesa vystřelil na spolužáky z jednotřídky, oblečené v uniformách financů, a pak s ostatními příslušníky Freikorpsu zmizel v Říši. Vstoupil do SS a do Sudet se vrátil v březnu 1939, kdy většinu z těch spolužáků, pár komunistů a Židů, hlídal v internačním táboře na zámku v Ostrově. Když přišla válka, byl přidělen k divizi Waffen-SS Leibstandarte Adolf Hitler a vyrazil na Polsko. Moc ho bavilo uřezávat polským Židům pejzy a vousy. Mezitím se Hans v Praze začal bát o Ester a i přes nátlak protektorátních úřadů se nechtěl nechat rozvést. Zvláště ne poté, co si Goldsteinovi museli sbalit kufry a odejít na shromaždiště do Radiotruhu pod Letnou. Asi za tři měsíce od nich přišel korespondenční lístek. Mají se na východě dobře a pracují. Pak už nic. Ester si přišla žlutou hvězdou. Hans se pořád nechtěl rozvést. Nejmladší Josef zdrhl z domova vlastně jako první. Prý se dal někde na Kladně ke komunistům a organizoval nějaké stávky. Prý ho snad i zavřeli. V létě 1939 odešel ilegálně do Polska a přihlásil se do Československého legionu. V září 1939 se motal napadeným Polskem a nakonec byl zajat jednotkou Rudé armády a poslán jako špion do tábora v Kazachstánu. To ho z komunismu vyléčilo, ale v roce 1942 se mu podařilo vstoupit do jednotky

Ludvíka Svobody. V Praze mezitím zavřeli Ester do baráky na Hagiboru, kde loupala slídu. Hanse zatím nechali na pokoji. Karl byl součástí útoku na SSSR v létě 1941 a v bitvě o Brest Litevský byl raněn do nohy. Dostal hůl a byl převelen do Auschwitzu. Zase ho to bavilo. Josef byl v roce 1943 raněn u Kyjeva, ale bylo to jen škrábnutí. Nakonec došel až k Dukle, kde padla většina jeho nových kamarádů. To už byl Karl z Auschwitzu převelen k Oskaru Dirlwangerovi a vraždil na Slovensku povstalce i civilisty. Někteří neměli vousy, nebylo co řezat. Mezitím zavřeli Hanse do lágru v Postoloprtech a donutili ho pracovat na chomutovském letišti. Všichni se dočkali jara 1945. Hans odešel pěšky z Postoloprte do Prahy a našel Ester. V jejich bytě bydleli cizí lidé a odmítali se hnout. Josef došel přes Prahu až do Žatce, ale hned druhý den byl převelen do Postoloprte. V barácích, kde ještě před pár dny spal jeho bratr, byli natěsnáni Němci ze širokého okolí. Budou je střílet. Karl, kterého zajali v kopcích nad Chomutovem, když se pokoušel schovat v chalupě, kde se narodil, byl doveden do Postoloprte. Bos. Někd mu cestou rozřezal žiletkou tetování pod paží. Když ho postavili před popravčí četou, jeho bratr Josef zrovna spal. Střílel Němce celou noc a potřeboval si odpočinout. V Praze znovu zavřeli Ester a Hanse na Hagibor, promluvili na sebe na ulici německy.

Učitel König

měl pocit, že školní chodba je nekonečná. Vláčel za ruku chlapce, který se vzpouzel, úpěnlivě naříkal, až z něj sem tam vylétla nudle, a snažil se držet před obličejem černý školní sešit. Přes sešit skoro neviděl, takže občas ještě zakopl a učitel musel udržovat rovnováhu nejen svoji, ale i toho vzteklého tvora. Kousek před ředitelnu si všiml, že chlapec trochu krvácí z levého kolene, a začal doufat, že si toho pan ředitel nevšimne. Zaklepal na dveře, a aniž by se zevnitř ozval jakýkoliv zvuk, zaujal uctivý předklon. Chlapec se přestal zmítat, došlo mu totiž, že stojí před ředitelnu. Bulet a držet si sešit před obličejem nepřestal. Pan ředitel otevřel dveře, König se předklonil až k jeho pasu a chlapec se skoro celý schoval za černý sešit. Potom vešli a pan ředitel se vrátil za svůj stůl, který chlapci připomínal velký křížník z obrázku ve vojenském kalendáři. Když brečel, cukala se mu ramena. König vysvětloval, co se na chlapeckém záchodku přihodilo, respektive co se přihodilo po jeho příchodu. Dva chlapci z vyššího ročníku drželi menšího hochy, který teď stál v ředitelně, za ruce a třetí výteč-

LIDOVÉ NOVINY napsaly:
Z Vídně se sděluje, že včera ráno prodavač uzenek jménem Prückner chtěl svého konkurenta Bachla zastřelit, poraniv jej těžce. Nato se Prückner sám z revolveru zastřelil. Strach, že mu konkurent odvede všechny zákazníky, a jej tak zničí, vehnal jej smrti v náručí.

ník mu po obličejí maloval krémem na boty. Černým. Pan ředitel vstal a pokusil se štkajícimu hochovi sešit sebrat a zjistit rozsah škod v jeho obličejí. Chvíli se o sešit přetahovali, ale nakonec nad dětským vztekem zvítězila dospělá síla. Ředitel se díval na chlapce a jenom léta praxe v úřadě způsobila, že se nezačal smát. Pod usmrkaným nosem byl vyveden čer-

ným krémem na obuv úhledný knírek. Chlapec si položil obě dlaně na obličej a rozjel další fázi štkání. Ředitel poslal učitele pro ty tři výtečníky, zamčené zatím na chlapeckém záchodku. Pak přemýšlel, jestli má chlapci půjčit kapesník, ale myšlenku zavrhl, určitě by to svinstvo nešlo vyprat. Hoch se mezitím utišil, slzy už tekly jenom potichu. Fascinovaně zíral na bustu Caesara, která shlížela z knihovny na celou ředitelnu. Když pan učitel zase zaklepal a po vyzvání nahnul do místnosti tři provinilce, chlapec si je, vědom si bezpečí, nenávisně měřil. Ředitel vsunul palce do kapsiček u vesty a snažil se u výtečníků vzbudit trochu respektu. Z předchozích střetnutí ovšem věděl, že s touhle partičkou, vedenou Ludwigem Wittgensteinem, těžko něco zmůže. Chlapec s knírkem se zatím zmocnil svého sešitu a ukazovákem krasopisně obtahoval iniciály svého jména — A. H.

Linec, Rakousko-Uhersko, 1904

Vlak

podzemní dráhy se s rachotem prokousával tmou tunelu a světlo ve vagonu občas zablikalo, jako by chtělo cestujícím připomenout, v jaké hlubině se ocitli. V rohu vagonu seděl mladík a pobrukoval si nějakou píseň. Žena nedaleko od něj zase po každé stanici vyndala z kabely hřeben a učesala si vlasy. Dva kluci se hádali, asi o skleněnku. Ta nakonec vypadla z gestikulující ruky jednoho z nich a kutálela se po vagonu. Jeden z chlapců se vymrštil ze sedadla a zalehl kuličku tělem. Půlka vagonu se začala smát, jen ten muž v buřince chlapce pozoroval a v obličej se mu nic nezměnilo. Plešatý muž, sedící kousek od

zachmuřeného muže, se zvedl a pomohl chlapci na nohy. Ten držel kuličku ve dvou prstech pravé ruky a tvářil se, jako by právě zvítězil na olympijských hrách, které byly před pár lety v Londýně a o kterých četl v knížce od strýce. Strýc byl totiž milovník sportu. Vlak začal brzdit před stanicí a plešatý muž s chlapcem zatančili pár kroků něčeho, co vypadalo trošku jako kankán a trošku jako mazurka. Vagon se zase zasmál, žena dokonce uprostřed česání. Ten muž v buřince zase nic, a to na něj dvojice během taneční kreace málem upadla. Jen zvedl obočí a vyndal z kapsy saka malý notýsek, opatřený tužkou na krátkém špagátku, který měl zřejmě hlídat, aby pán nepsal moc rozmáchlé věty. Něco si zapsal a notýsek zase uklidil. Na psaní je přece potřeba klid a ticho pracovny, pomyslel si plešatý muž. Ve vlaku podzemní dráhy se přece psát nedá. Jak se vlak blížil ke konečné stanici

BRNĚNSKÉ NOVINY

napsaly: Hodinářův náhrobní nápis. V Paříži zemřel v těchto dnech hodinář, jenž ustanovil ve své závěti, aby mu na pomník dán byl tento nápis: Zde odpočívá v horizontální poloze XYZ, za života povoláním hodinář. Čest byla mu v žití „hnacím perem“, práce „regulátorem“ času. Jeho „stroj“ byl dobrý, neboť bázeň Boží a láska k bližnímu byly vždycky „klíčem“ jeho jednání. Žil šťastně až do okamžiku, kdy veliký „Hodinář“ všehomíru uznal za vhodné „řetěz“ dnů jeho přerušiti. Stalo se to ve věku 87 let.

Porte de Clignancourt, cestujících ubývalo. Kluci zmizeli, žena s hřebelem v kabele málem zapoměla vystoupit, ale nakonec to stihla. Mladík si pořád něco pobrukoval a muž v buřince už zase vyndal notýsek a uvázanou tužkou bodal do papíru. Plešatý muž si pohladil hlavu, a jak pozoroval tužku zraňující notýsek, měl taky chuť něco napsat. Těšil se do pracovny. Byli na konečné. Pobrukuující z vagonu doslova vyběhl a na nástupišti spustil zpěv naplno, jako by měl radost, že jízdu temnotou přežil. Plešatý muž se zvedl a došel ke dveřím. Když se otočil do vagonu, buřinka pořád něco psala.

Vrátil se a zatahal mladého muže jemně za rukáv saka. Konečná. Tmavé oči se možná trochu usmály a ruka s notýskem se dotkla krempy buřinky, asi na pozdrav. Oba konečně opustili vagon. Vladimír Iljič Lenin si zase rukou utřel pleš a díval se za mužem s buřinkou, který odcházel po nástupišti a pořád psal do notýsku. Franz Kafka došel ke schodům, otočil se a zamával plešatému muži notýskem. Asi nějaký dobrý muž, pomyslel si.

Paříž, září 1911

Jednou rukou

si držel klobouk a druhou se snažil kormidlovat davem. Moc to nešlo, sem tam dostal loktem pod žebra, někdo mu šlápl na nohu, jiný dýchl zblízka do obličeje cibuli a starý chléb. Na chvíli se mu pod nohy přimotal asi desetiletý chlapec, ale za okamžik úplně zmizel. Sem tam někdo něco vykřikl, většinou o stávce nebo chlebu. Začalo se mu dělat nevolno a měl strach, že jeho zvratky by dav asi nenesl dobře. Škubl sebou prudce k postranní uličce a dvě ženy po jeho levém boku zavrávaly a začaly na něj křičet. Jedna se ho pokusila chytit za předloktí, ale vysmekl se jí. Zase se mu zvedl žaludek, cítil z žen pot, i když bylo pod nulou. Ulička byla nadosah, ale dav ho nesl trochu mimo. Vzepřel se proudu, žaludek se zase zahoupal, když nos ucítil z muže pach kyselé ryby a přepáleného oleje. Asi trhovec, pomyslel si. Pustil klobouk a obě ruce zapojil do kormidlování davem. Nakonec se mu podařilo chytit se na nároží okapové roury a prodrat se ten poslední půlmetr do boční ulice. Hlasitě vydechl a tři muži v čepicích, naražených

LIDOVÉ NOVINY napsaly:
Dle telegramů z Petrohradu má porada spojenců o vojenských operacích za účel zjednatí součinnost mezi vojsky všech spojenců. Zvláštní pozornost věnuje se také otázkám střeliva a válečného materiálu, jakož i plodnému rozvoji obchodu a průmyslu ve spojeneckých zemích. Schůze konference mají být na několik dní přerušeny, aby civilním členům konference byla dána příležitost navštívit Moskvu, Kyjev a jiná ruská města, prohlédnouti si dopravní cesty, železnice a továrny, které pracují pro vojsko. Později členové konference shromáždí se opět v Petrohradě, aby podepsali protokol konference, až různí zástupci spojeneckých vlád dostanou nové pokyny v příčině bodů, o nichž nebylo docíleno ještě dohody.

skoro do očí, zvedli hlavu od rozhovoru. Ignoroval je a došel k pruhu žlutého špinavého světla, které do ulice vrhal výklad putyky. Přes závěs, který už neměl žádnou barvu, nebylo dovnitř moc vidět, ale světlo z petrolejek bylo rozhodně vlídnější než soumrak a zima venku. Vzal za kliku a okamžitě měl pocit, že má mastnou nejen dlaň, ale celou ruku. V lokále, ne větším než obyvací pokoj, sedělo asi patnáct lidí, porůznu rozházených okolo stolků. Na pultu syčel samovar a světlo z jedné petrolejky mrkalo přes láhve s vodkou. U jednoho stolu hodovali dva muži nad mísou brambor. Hostinský se na něj podíval a mlčky ukázal na prázdný stolec u toho bezbarvého závěsu, jehož druhou stranu už prozkoumal zvenku. Usadil se, na vedlejší židli položil klobouk a rozepnul si zimník. Hostinský

před něj položil sklenici s čajem. Ne, nic jiného si nedá. Pozoroval ten závěs a po chvíli mu došlo, že to nejsou skvrny, ale pozůstatek květinového vzoru. Spárou mezi výkladem a podlahou přepochodoval šváb. Vyndal z náprsní kapsy Schillerovy *Über die ästhetische Erziehung des Menschen* a pokusil se číst. Muži u vedlejšího stolu se vášnivě přeli a sem tam do sebe i strčili. Páchli agresivitou a Schillerova estetika se vedle nich začala choulit do sebe. Nemohl se soustředit a pořád zvedal hlavu a díval se k vedlejšímu stolu, na kterém ležela

kniha, která zřejmě byla předmětem divoké diskuse. Vždycky když upíjel čaj, přes okraj sklenice si je prohlížel. Kouřili jednu cigaretu za druhou a láhev na stole už vypadala úplně opuštěně. Jen na dně loužička kořalky. Zkusil zase Schillera a na chvíli se začel. Muži, zřejmě zmoženi hádkou a kořalkou, pomalu utichali. Pak se zvedli, u pultu zaplatili a odešli z lokálu. Bez pozdravu. Ta kniha tam zůstala. Hostinský si přišel pro láhev, ale knihu nechal ležet. Muž se rozhlédl po lokále, ale kromě kouře z cigaret a páry z brambor si ho nikdo nevšímal. Alfred Rosenberg se nahnul přes stůl a knihu si přendal na svůj stůl. Položil ji vedle Schillera. Na ohmataných deskách bylo napsáno *Протоколы сионских мудрецов*.
Moskva, konec února 1917

Ošoupané boty

se brodily podzimním listím a láhev se sodovkou ho přes plátěnou mošnu mlátila při každém kroku do stehna. Zalovil v mošně a zkusil přendat časopis tak, aby se láhev nemohla k noze tak snadno dostat. Pak se ohnul a zvedl ze země syrově červený list. Asi javorový. Šoural se do mírného kopce dělnickou kolonií a sem tam někoho potkal. Sem tam dokonce i pozdravil. Na Magdalénu se dokonce usmál, líbila se mu. Ale byla tak o deset let starší a sotva ho brala vážně. Došel k domku a otevřel branku. Zaskřípala podzimem. Ohlédl se do ulice a viděl Josefa, jak táhne káru a na ní dřevo.

LIDOVÉ NOVINY napsaly:
Thun utíká z Čech. Pověstný nepřítel českého národa hr. Osvald Thun pomýšlí na své poslední věci. V žehušickém zámku nakládají se ohromné bedny a vozí se v krytých vozech na čáslavské nádraží a odtud do Vídně. Bylo by záhodno vyzvěděti, co tento zarputilý nepřítel českého národa vyváží z našeho státu.

Nebylo z lesa, asi nějaká rozebraná ohrada. Několika kroky překonal zahrádku a vešel do domku. Matka seděla u stolu v kuchyni a loupala brambory. Podzim lezl po těch slupkách a nechával za sebou stopu, podobnou té hlemýžďí. Jak vešel, plamen petrolejky zvědavě nakoukl k oknu. Na parapetu seděl holub. Položil matce ruku na rameno a ta se jí dotkla tváří. Pak vyndal láhev sodovky a odšpuntoval drátěný uzávěr. Zasyčelo to. Nalil matce do sklenice, sám se napil z láhve. Pak vyšel zase ven, sedl si na schod, dal si nohy na starou židli a vyndal z mošny časopis. Nejdřív zamžoural do nízkého říjnového slunce, které krájelo podzim na tenké proužky, pak se začel do staré *Anarchistické revue*. Napil se z láhve sodovky a slunce se rozsypalo mezi bublinkami na úplně malé střípky. Josef Šoupal četl a věděl, že za chvíli slunce zapadne. V Praze Alois Rašín překrojil nožem taliána, a jak si vkládal sousto do úst, mastnota mu kápala na bradku. Vous se leskl skoro jako podzimní slunce. Znovu zakrojil do uzenyiny, polkl další sousto a pak položil příbor, aby si mohl ulomit kousek chleba. Na stole stála láhev sodovky. Raději by se napil piva.

Čechy, 27. října 1918

Juris doctor

Emil Hácha se snaží ve snu odvalit mlýnský kámen ze svého břicha. Když si ulomí třetí nehet, konečně se mu to podaří. Úlevou se probudí a chvíli zmateně hledá kámen na podlaze pokoje. Asi se zakutálel pod postel. Státní prezident vstane, pofouká si ruku zraněnou snem, napije se ze sklenice vody a dojde k oknu. V temnotě na

konci parku, až mezi starými stromy, zahlédne básníka Karla Hynka Máchu, jak spěchá nocí od Křivokladu ku zřícenině hradu Hivna. Za botami se mu táhnou cáry mlhy, asi ještě z pouti krkonošské. V rohu zahrady, kam státní prezident nedohlédne, sedí na lavičce Tomáš Garrigue Masaryk a Karel Čapek. Oba se snaží už od odpoledne pochopit dav, co ušlapal doktora Galéna, ale nějak jim to nejde. Pochopit dav. Úplně na druhém konci, mezi čerstvě zastřiženými keři, se Marta Gottwaldová předklání a snaží se nepozvracet si botky. Kaviár už nikdy jíst nebude. Žaludek se konečně přestane vzpouzet buržoazní lahůdce a Marta si utře pusku cípem sukně. Musí se vrátit na recepci. Vykročí na cestičku a světla v okně v prvním patře si vůbec nevšimne.

Lány, někdy

Jak táhla

klacek přes plaňky plotu, rachtalo to, jako když jede žebříňák přes koleje za nádražím. V louži, která v červnovém slunci pomalu vysychala, se prali o zbytky vody čtyři vrabci. Chvilí je pozorovala a pak mezi ně mrskla klacek. Ptačí instinkty byly rychlejší než letící dřevo. Jeden z vrabců se usadil na okapu kostela a kroutil

Do KRONIKY OBCE LÁNY bylo v roce 1926 zapsáno: *V červnu a červenci bylo počasí většinou deštivé, takže pícniny se moc špatně sklízely. Takové počasí jest daleko široko, protože jsou v mnohých krajích katastrofální povodně. Pan Josef Sýkora, řezník a hostinský, byl nájemcem v čp. 44 (proti zámeckým vratům). Protože se státní správa jako majitel rozhodla tento dům s letopočtem 1781 rozbourati, koupil zmíněný nájemce dům čp. 141, vedle něhož postavil prostranný taneční sál s dvěma pokojíky, a 11. července byl tento nový hostinský podnik otevřen a nese firmu Hotel Sýkora u zámku. Otevření zahájeno odp. 3 hod. koncertem a taneční zábavou.*

hlavou. Chvilí měla pocit, že se jí směje. Došla k louži, zvedla klacek a zase odrachtala okolo plotu. Dvakrát se ohlédla, pořád tam seděl a smál se jí. Pokrčila rameny a vyrazila z kopce směrem k náměstí. Pozdravila pana Valníčka, který nesl nějaký balík ovázaný motouzem. Asi z pošty. Usmál se na ni, ale nějak jinak než ten vrabec. Přešla přes mostek, ale na konci se zastavila a otočila. Svatý na mostě se taky smál, možná z toho, jak ho sluníčko šimralo do obličejce. Vyndala ze zástěry dřevěnou panenku a ukázala ji světcí. Usmál se ještě víc. Dneska je hezký den, pomyslela si. Došla na náměstí a zabočila k cukrárně. Po dortu ve výkladu pochodovala moucha. Vůbec se nesmála. Asi jí bylo líto těch pěti mrtvých much, které ležely v koutě cukrářského výkladu. Učedník by tam měl zamést košťátkem. Zase vyndala panenku a ukázala jí hromadu hašlerek v namodralém skleněném válci. Doma bude muset vzít otce za

V KRONICE MĚSTA

TŘEŠTI je zapsáno:

Večer zorganizovali místní sportovci taneční zábavu, při které panovala družná nálada a hojně se popíjelo červené vínečko, což prý měli Vídeňáci rádi. Naši hráči byli asi domluveni, že soupeře více rozveselí, aby v neděli snáze vyhráli. Ale i tentokrát platilo „Kdo jinému jámu kopá...“. Druhý den se na ranní promenádě objevilo pouze několik hráčů vídeňského klubu a ostatní dospávali probdělou noc.

ruku a zkusit ho přemluvit. Úplně tu modrou věc cítila v puse. Moucha na dortu se otočila a šla zpátky, vlašský ořech uprostřed dortu uctivě obešla. V odrazu výkladu si všimla, že z budovy soudu vyšli dva četníci. Jeden vedl bicykl. Chtěla by taky bicykl, ale asi to nepůjde kvůli noze. Odlepila se od sladkostí, i když to dalo práci, a zabočila do postranní uličky. Panenka už má hlad a ona žízeň, musí rychle domů. První šutrák nevnímala, druhý se odrazil od země a klepl ji přes nohu. Přes tu, co kvůli ní asi nemůže jezdit na bicyklu. Otočila se

a viděla ty kluky, co se jí smáli už včera. Byli o něco starší. Jeden se smál úplně jako ten vrabec a sehnul se pro další šutr. Chytila pevně panenku a zkusila běžet. Moc to Hertě Kasparové nešlo.

Třešť, červen 1930

Vlak cestou

od staré hranice třikrát stavěl. Jednou musel dát přednost vojenskému transportu a dvakrát stáli někde na mezi a vykláněli se z okýnek, aby nadávali semaforu zaseknutému na „stůj“. Po jeho vagonu kolovala už asi sedmá láhev šnapsu, ta předchozí prázdná odletěla z Kurtovy ruky a trefila sloup semaforu. Ani to ho nezvedlo. Ve vedlejším vagonu sedělo několik příslušníků SS a tvářili se, jako obvykle, pěkně nadutě. Tady ve voze plném rváčů v hnědých uniformách bylo o poznání veseleji. Když se vlak rozjel, prošlo kolem několik úředníků gestapa. Tedy alespoň tak vypadali, možná to byli jen úředníci stavebního úřadu. Fritz se zasmál a řekl to nahlas. Za chvíli se chechtal celý vagon. Jenom Kurt zvracel z okna. Naštěstí z toho posledního. Pak byli konečně na místě. Hauptbahnhof se hemžil vojáky a jednotka Hitlerjugend vyhrávala na peronu na bubínky a píšťaly. Kurt málem pozvracel výpravčího. Vyhrnuli se z vagonu na peron a Fritz po pár krocích zjistil, že si zapomněl na dřevěném sedadle obušek. Bez něj by sice mohl komunisty, socialisty a Židy taky mlátit, ale takhle to bude ještě lepší. Karlsbad se musí vyčistit od nepřátel Říše. V nádražní hale podali hlášení místnímu veliteli SA, který byl na rozdíl od nich úplně střizlivý.

LIDOVÉ NOVINY napsaly:
*Po sedmítýdenním pobytu
na ledovci Gangotri
zvedla německá výprava
Alpenvereinu na Garwhal
v Himalajích právě včas
svůj tábor před počátkem
špatného počasí. Včera
odjela na palubě italského
parníku Conte Rosso zpět
do Německa. Účastníci
výpravy, šest mužů za vedení
profesora Schwarzgrubera
z Vídně, zasadili na šesti
6000metrových vrcholcích
německou vlajku. Slezeny
byly vrcholky Srikailaš asi
6800 m, Chandar Parbat
6728, Waxhandský štít
6729, Bairathi severní
vrcholek 6512, Chaturangi
štít 6395 a Mandari Parbat.*

Dal Fritzovi plánek města a několik adres na hlavičkovém papíře. Adres, kde je potřeba někoho zmlátit. Kurt už zase zvracel, tentokrát do odpadkového koše vedle pokladen. Žena kupující jízdenky se snažila malému chlapci rukou zakrýt oči, ale zvracející SA-mann byl pro hoča evidentně velká atrakce. Fritz doufal, že až se poperou, najde tante Gretl a v klidu se vyspí. Po krátkém bloudění po nábřeží došli na první adresu. Gasthaus Adler. Prý sem chodí hodně socialistů, a dokonce i sionisté. Fritz si zapálil cigaretu a ostatním pokynul, aby se do toho pustili. Kurt s ním zůstal venku, jeho zelený obličej se docela hodil k vývěsnímu štítu. Než sirka doletěla na chodník, už bylo

z hospody slyšet zvuky zápasu. Řinkot skla. Rozbíjení nábytku. Zahodil cigaretu, poplálal si obuškem o dlaň a vyrazil. Vevnitř už bylo skoro hotovo, na zemi sténalo pět mužů, jednomu z nich tekla krev z ucha. Největší z jeho mužů, Karl, držel za šedivé vlasy ženu v zástěře a mlátil ji něčím, co vypadalo jako noha od židle. Žena se nehýbala, jen se pomalu otáčela, podle toho, z které strany rána přišla. Najednou se dívala na Fritze. I přes roztržené obočí poznal tante Gretl. Došlo mu, že si v Karlsbadu pronajala hospodu. Říšská orlice na Karlově uniformě SA se na něj najednou příšerně šklebila.

Karlovy Vary, podzim 1938